

La cadira de la plaça

Un dilluns va aparèixer una cadira groga al mig de la plaça.

No tenia amo. Tampoc tenia taula.

La senyora Mercè hi va seure per cordar-se la sabata.

En Pau la va fer servir per arribar a una pilota atrapada en un arbre.

La Samira hi va deixar una capsa amb tres gatets mentre els buscava casa.

Quan va ploure, la cadira va quedar xopa. L'endemà, el fuster del carrer la va eixugar i li va arreglar una pota.

—De qui és? —preguntava tothom.

Ningú no ho sabia.

Divendres, una nena nova es va asseure a la cadira. Mirava com jugaven els altres, però no gosava acostar-s'hi.

En Pau va portar una altra cadira. La Samira, una caixa. La senyora Mercè, un tamboret.

Al cap d'una estona, havien fet una rotllana.

—Com et dius? —li van preguntar.

—Núria.

Aquell vespre, el fuster va pintar una frase al respatller groc:

«Cadira de qui la necessiti.»

I la cadira va continuar sense tenir amo.

Però ja no estava mai sola.